

N:o 64.

Uppläst och godkänd i Första Kammaren den 25 april 1908.

— — — — Andra Kammaren den 25 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckta motioner dels om ändrad lydelse af 6 § i lagen om vård af enskildes skogar den 24 juli 1903, dels ock om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående revision af lagstiftningen om vården af enskildes skogar.

(Lagutskottets utlåtande n:o 41.)

Till Konungen.

Vid innevarande års riksdag hafva enskilda motionärer gjort framställning dels om ändring i 6 § i lagen om vård af enskildes skogar den 24 juli 1903, dels ock om föranstaltande af revision utaf lagstiftningen om vården af enskildes skogar.

Hvad angår till en början den i dessa framställningar berörda frågan om inskränkning af den i 6 § af lagen angående vården af enskildes skogar medgifna rätt att genom ställande af pant eller borgen bringa meddeladt afverkningsförbud att upphöra, fanns hvarken i det kommittéförslag, hvarå lagen hvilar, eller i Eders Kungl. Maj:ts proposition till 1903 års Riksdag med förslag till samma lag någon motsvarighet

Bih. till Riksd. Prot. 1908. 10 Saml. 1 Afd. 1 Band. 32 Häft. (N:o 64.) 1

till detta stadgande. Det särskilda utskott vid sistnämnda års riksdag, på hvars förslag stadgandet tillkom, anförde härom, att då utskottet i likhet med Eders Kungl. Maj:t funnit nödvändigt, att till skogarnas skydd skulle kunna användas ett i de enskilda medborgarnas rättsförhållanden så kraftigt ingripande medel som afverkningsförbud, hade utskottet låtit sig angeläget vara att tillse, om och på hvad sätt de olägenheter, hvilka ett sådant förbud medförde för den där af träffade skogsägaren eller afverkningsrättsinnehafvaren, skulle kunna mildras utan att den med förbudet afsedda verkan därigenom äfventyrades. Tillfälle borde därför beredas den, som träffades af afverkningsförbud, att genom ställande af pant eller borgen hos öfverexekutor befria sig från förbudet.

Det afverkningsförbud, hvarom här är fråga, synes i regel få en något olika karaktär, allteftersom det meddelas af domstol eller öfverexekutor. Meddelas det af domstol, skall detsamma gälla, tills de åtgärder för återväxtens betryggande å skogsmarken blifvit utförda, som af domstolen befunnits eller kunna finnas böra vidtagas. Förbudet, som alltså af domstolen kan meddelas endast under förutsättning att dylika åtgärder böra vidtagas, samt för öfrigt i den mån sådant finnes vara af nöden och kunna ske utan förnärmande af någons lagliga rätt, synes alltså hafva fått till hufvudsakligt ändamål att framtvinga de åtgärder med afseende å marken, hvarom domstolen förordnat och hvilka förutsatts alltid skola kunna verkställas, vare sig de skola vidtagas af den försumlige eller på hans bekostnad af skogsvårdsstyrelsen. Afverkningsförbud af öfverexekutor åter meddelas, om skäl till sådant förbud i öfrigt pröfvats förekomma sedan den i 2 § af ifrågavarande lag omnämnda undersökning å skogsmarken gifvit vid handen, att marken varit utsatt för vanskötsel. I detta fall, då något beslut angående åtgärder med afseende å marken i regel ej föreligger, får förbudet väl uteslutande karaktären af ett medel att hastigt och utan den omgång ett domstolsförfarande medför, kunna stoppa en afverkning, som så bedrifves, att skogens återväxt äfventyras. Hvilka åtgärder, som för markens försättande i skogbärande skick kunna finnas erforderliga, kan i sakens läge, efter behandling blott hos öfverexekutor, vara ganska obestämdt. I den mån en afverkning fortskrider kunna emellertid alltid kostnaderna och svårigheterna för sådana åtgärder alltmer ökas, tills det slutligen i vissa fall blir fullständigt omöjligt att genom åtgärder, hvarom kan blifva fråga, återställa marken i skogbärande skick. Skulle, om afverkningen fortsattes, det sålunda blifva omöjligt eller väsentligen svårare att åter göra marken skogbärande, synes pant eller borgen icke

böra kunna bringa meddeladt afverkningsförbud att upphöra. Rätten att genom ställande af säkerhet befria sig från afverkningsförbud synes därför, för så vidt den öfverhufvud kan medgifvas, lämpligen böra ställas i beroende af de följder, som en fortsatt afverkning kan medföra för skogens återväxt.

Med afseende å frågan om borgens jämställande med pant såsom säkerhet i det förevarande afseendet synes ett sådant jämställande visserligen stå i öfverensstämmelse med den i svensk rätt i allmänhet gällande principen om deras likställighet såsom säkerheter. Den tid, för hvilken ställd säkerhet skall gälla, kan emellertid här vara synnerligen lång, likasom äfven i öfrigt förhållandena här möjligen kunna anses påfordra starkare garanti än en borgen innebär, särskildt när hänsyn tagas till det sätt, hvarpå borgesmännens vederhäftighet faktiskt bedömes af vissa vederbörande.

Beträffande i öfrigt frågan om revision af lagstiftningen angående värden af enskildes skogar har Riksdagen ansett erfarenheterna af denna lagstiftning ännu ej vara så stora, att meningarna hunnit stadgas angående hvad som från statsmakternas sida för närvarande lämpligast kan vidare böra åtgöras för det bästa bevarandet af skogstillgångarna. Riksdagen har dock funnit den i den ena af de förevarande framställningarna uttalade tanken om samverkan mellan skogsvårdsstyrelserna för utbyte af erfarenheter och för gemensamma öfverläggningar angående eventuella åtgärder för en bättre skogshushållning värd allt beaktande såsom en hänvisning på den väg, som härvid lämpligast och säkrast bör leda till målet.

På grund af hvad Riksdagen ofvan anført, får Riksdagen härigenom anhålla, att Eders Kungl. Maj:t täcktes låta utreda, i hvad mån inskränkning bör ske i den i lagen angående vård af enskildes skogar den 24 juli 1903 medgifna rätt att genom ställande af pant eller borgen bringa meddeladt afverkningsförbud att upphöra, samt för Riksdagen framlägga det förslag, hvartill utredningen kan gifva anledning.

Stockholm den 25 april 1908.

Med undersåtlig vördnad.